Krajowe sądy powszechne

Belgia

W niniejszej sekcji zawarto przegląd sądów powszechnych w Belgii.

Sądy powszechne – wstęp

Sąd Najwyższy (Cour suprême)

Sąd Kasacyjny (Cour de cassation): jest sądem najwyższym, „sądem sądów" i ma siedzibę w Brukseli.

Sąd przysięgłych

W dziesięciu prowincjach oraz w okręgu administracyjnym regionu stołecznego Brukseli działa po jednym **sądzie przysięgłych**. Nie są to sądy stałe. Powołuje się je za każdym razem, gdy są do nich kierowani oskarżeni.

Sądy apelacyjne

W Belgii funkcjonuje 5 **sądów apelacyjnych** z siedzibą w:
Brukseli (dla okręgów sądowych Brabancja Walońska, Leuven i Bruksela),
Liège (dla okręgów sądowych Liège, Eupen, Namur i Luksemburgia),
Mons (dla okręgu sądowego Hainaut),
Gandawie (dla okręgów sądowych Flandria Zachodnia i Flandria Wschodnia),
Antwerpii (dla okręgów sądowych Antwerpia i Limburgia).
W Belgii funkcjonuje 5 **sądów pracy drugiej instancji** (*cours du travail*). Są to sądy apelacyjne wyspecjalizowane w prawie pracy. Ich właściwość miejscowa jest taka sama jak w przypadku wyżej wspomnianych sądów apelacyjnych.

Sądy pierwszej instancji

Sądy pierwszej instancji: w Belgii istnieje ich 13 (po jednym w każdym okręgu sądowym oraz dwa w okręgu brukselskim, z czego jeden jest niderlandzkojęzyczny, a drugi francuskojęzyczny).
Sądy pracy (*tribunaux du travail*): w Belgii funkcjonuje ich 9 (co do zasady po jednym w każdym okręgu sądu apelacyjnego, z wyjątkiem okręgu Sądu Apelacyjnego w Brukseli, w którym znajdują się: Sąd Pracy w Louvain, Sąd Pracy w Nivelles oraz dwa sądy pracy w Brukseli (jeden niderlandzkojęzyczny, a drugi francuskojęzyczny), a także okręgu sądowego Eupen).
Sądy ds. działalności gospodarczej (*tribunaux de l'entreprise*): w Belgii funkcjonuje ich 9 (co do zasady po jednym w każdym okręgu sądu apelacyjnego, z wyjątkiem okręgu Sądu Apelacyjnego w Brukseli, w którym znajdują się: Sąd ds. Działalności Gospodarczej w Leuven i Sąd ds. Działalności Gospodarczej w Nivelles oraz dwa sądy ds. działalności gospodarczej w Brukseli (jeden niderlandzkojęzyczny, a drugi francuskojęzyczny), a także okręgu sądowego Eupen).

Sądy niższej instancji lub sądy lokalne

Sądy pokoju W Belgii istnieje 187 takich sądów (po jednym w każdym kantonie sądowym).
Sądy policyjne (*tribunal de police*): w Belgii funkcjonuje ich 15, po jednym na każdy okręg sądowy, z wyjątkiem Brukseli, gdzie funkcjonują 4 takie sądy.

Właściwość sądów

Sąd pokoju

Sąd pokoju rozpoznaje wszelkie sprawy, w których wartość przedmiotu sporu wynosi mniej niż 5000 euro i które nie wchodzą w zakres właściwości wyłącznej innych sądów. Sędzia pokoju rozpatruje też między innymi sprawy dotyczące najmu, sporów sąsiedzkich, służebności i wywłaszczenia, niezależnie od wartości przedmiotu sporu, a także orzeka o zastosowaniu środków tymczasowych w sporach między małżonkami. Z wyjątkiem spraw, w których wartość przedmiotu sporu nie przekracza 2000 euro, wyroki wydane przez sędziego pokoju można **zaskarżyć** do sądu pierwszej instancji.

Sądy policyjne (*tribunal de police*)

Sąd policyjny jest sądem właściwym w sprawach **karnych i cywilnych**, które dotyczą wykroczeń (*contraventions*), czynów niedozwolonych (*délits*) traktowanych jak wykroczenia, przypadków naruszenia przepisów ustaw szczególnych (np. kodeksu rolnego lub kodeksu leśnego) oraz pozwów o odszkodowanie z tytułu szkód wynikających z wypadku drogowego lub wykroczenia drogowego. Wyrok wydany przez sąd policyjny można **zaskarżyć** przed sądem pierwszej instancji, z wyjątkiem spraw wskazanych w kodeksie postępowania sądowego, w których wartość przedmiotu sporu nie przekracza 1240 euro.

Sąd pierwszej instancji

Sąd pierwszej instancji jest sądem właściwym we wszystkich sporach, z wyjątkiem sporów ustawowo przypisanych innym sądom. Mówi się w tym przypadku o **właściwości domniemanej** (*compétence résiduaire*) sądu pierwszej instancji.
Sądy pierwszej instancji dzielą się na następujące wydziały: **sądy cywilne**, **sądy poprawcze, sądy rodzinne** i **sądy dla nieletnich**. Od 2007 r. istnieje też **sąd penitencjarny** (*tribunal de l'application des peines*), który utworzono przy sądach pierwszej instancji w Antwerpii, Brukseli, Gandawie, Liège i Mons.

Sąd cywilny

Sąd cywilny (*tribunal civil*) rozpoznaje sprawy, **które dotyczą stanu cywilnego osób fizycznych**. Jest on również właściwy w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu przekracza 1860 euro, w sporach dotyczących prawa spadkowego lub praw autorskich oraz w przypadku wniesienia środków odwoławczych od wyroków wydanych przez sędziego pokoju.

Sąd poprawczy

Sąd poprawczy (*tribunal correctionnel*) jest sądem karnym, który rozpatruje sprawy dotyczące **czynów niedozwolonych** (*délits*) oraz **przestępstw, wchodzących w zakres właściwości sądu poprawczego** (*crimes correctionnalisés*), takich jak oszustwo, fałszerstwo, nieumyślne spowodowanie śmierci, kradzież z włamaniem czy rozbój. Jest on również sądem apelacyjnym w odniesieniu do orzeczeń wydanych przez sąd policyjny.
Sprawa może zostać wniesiona przed sąd poprawczy bezpośrednio przez prokuratora lub przez oskarżyciela posiłkowego (*partie civile*) lub też odbywa się to na podstawie zarządzenia izby doradczej (*chambre du conseil*), która po zakończeniu postępowania przygotowawczego podejmuje decyzję o przekazaniu sprawy oskarżonego do sądu poprawczego.

Izba doradcza (*chambre du conseil*) jest sądem śledczym, w którym na posiedzeniu w składzie jednoosobowym sędzia sądu pierwszej instancji stwierdza, czy istnieje powód, aby skierować sprawę do sądu poprawczego lub umarza postępowanie. Izba doradcza podejmuje również decyzje w sprawie utrzymania aresztowania tymczasowego lub jego uchylenia oraz, w odpowiednich przypadkach, o warunkach jego zawieszenia, na okresy miesięczne lub trzymiesięczne, o ile chodzi o przestępstwa, które nie wchodzą w zakres właściwości sądu poprawczego.
Aresztowanie tymczasowe jest środkiem zapobiegawczym, w ramach którego dokonuje się zatrzymania osoby podejrzanej o popełnienie przestępstwa, w oczekiwaniu na proces. Środek ten stosuje się, aby nie dopuścić do ucieczki lub ukrycia się podejrzanego w momencie, w którym musi on stawić się przed sądem, a także jeżeli zachodzi obawa ponownego popełnienia przestępstwa lub obawa, że podejrzany będzie ukrywał dowody lub nawiązywał kontakty z osobami trzecimi (np. w celu wywarcia wpływu na świadków lub współoskarżonych). Podejrzany, którego ostatecznie uniewinniono lub wobec którego umorzono postępowanie, może zażądać od Ministra Sprawiedliwości odszkodowania za czas, który niesłusznie spędził w więzieniu, czyli odszkodowania z tytułu niesłusznego aresztowania. Z takiego odszkodowania można skorzystać, o ile spełnione zostaną dwa warunki: aresztowanie tymczasowe trwało ponad osiem dni, a zatrzymanie oraz osadzenie w areszcie nie wynikło z zachowania podejrzanego. Minister jest bardzo surowy w ocenie tego drugiego warunku.
Od orzeczeń izby doradczej przysługuje **odwołanie** do izby oskarżeń (*la chambre des mises en accusation*). Jest to sąd śledczy orzekający na poziomie sądu apelacyjnego.

Sąd dla nieletnich

Izby ds. nieletnich, które wchodzą w skład **sądu dla nieletnich** (*tribunal de la jeunesse*), są właściwe do rozpoznawania spraw dotyczących małoletnich w niebezpieczeństwie i nieletnich, którzy popełnili czyny zabronione.
O wniesieniu sprawy do sądu dla nieletnich decyduje wyłącznie prokuratura. Nie można samodzielnie wnieść sprawy do takiego sądu – tak jak np. w przypadku sprawy cywilnej. Małoletni/nieletni może zostać wezwany do stawienia się przed sądem dla nieletnich w dwóch przypadkach:
jeżeli nieletni popełnił czyn zabroniony, policja podaje jego imię i nazwisko prokuraturze. Następnie prokuratura decyduje, czy okoliczności faktyczne są na tyle poważne, aby wnieść sprawę do sądu dla nieletnich;
jeżeli małoletni znajduje się w trudnej sytuacji, prawdopodobnie miał już do czynienia z biurem pomocy na rzecz dzieci i młodzieży (*service d'aide à la jeunesse*, SAJ). Jeżeli nie uda się rozwiązać jego problemu, SAJ przesyła akta sprawy do komisji mediacyjnej, która zajmuje się organizacją konkretnej pomocy dla małoletnich. W razie konieczności komisja ta może zwrócić się do prokuratury o wniesienie sprawy do sądu dla nieletnich w celu wdrożenia odpowiedniego środka.

Sąd rodzinny (*tribunal de la famille*)

Sądy rodzinne są właściwe do rozpoznawania wszelkich sporów na gruncie prawa rodzinnego.
Zakres właściwości tych sądów określono w art. 572bis i art. 577 akapit trzeci kodeksu postępowania sądowego (Code judiciaire).
Z wyjątkiem szczególnych przypadków sąd rodzinny jest właściwy do rozpoznawania następujących spraw, bez względu na wartość przedmiotu sporu:
wszelkich wniosków dotyczących stanu cywilnego osób i skutków tego stanu: sporów dotyczących małżeństwa lub obowiązków małżonków, rozwodów i ich skutków majątkowych, ustalenia i zaprzeczenia pochodzenia dziecka, skarg na niektóre decyzje wydane przez urzędników stanu cywilnego itd.;
wszelkich wniosków dotyczących konkubinatu zarejestrowanego (*cohabitation légale*) i jego skutków: środków dotyczących majątku konkubentów, unieważnienia konkubinatu zarejestrowanego itd.;
wszelkich wniosków dotyczących dzieci: o ustalenie warunków wykonywania władzy rodzicielskiej lub miejsca zamieszkania dziecka, o ustalenie praw do kontaktu z dzieckiem itd.;
wszelkich wniosków dotyczących obowiązku alimentacyjnego: o ustalenie lub zmianę wysokości świadczenia alimentacyjnego na rzecz byłego małżonka lub jednego z rodziców, o ustalenie lub zmianę wysokości świadczenia alimentacyjnego na rzecz dziecka itd.;
niektórych wniosków dotyczących dodatków rodzinnych: o ustalenie świadczeniobiorcy, któremu przysługuje dodatek rodzinny, lub o zniesienie obowiązku wypłacania tego zasiłku na rzecz świadczeniobiorcy;
wszelkich wniosków dotyczących majątku rodziny: darowizn z majątku rodzinnego, podziału majątku wspólnego małżonków, sporów spadkowych (np. oświadczeń o odrzuceniu spadku) itd.; wszelkich wniosków o nakaz tymczasowego opuszczenia lokalu mieszkalnego przez sprawcę przemocy domowej.
Sąd ten jest również właściwy do zarządzania pilnych środków tymczasowych.
Jest także właściwy do rozpoznawania wszelkich środków zaskarżenia od orzeczeń sędziów pokoju dotyczących osób ubezwłasnowolnionych.

Sądy penitencjarne

Sądy penitencjarne (*tribunaux de l'application des peines*) wydają orzeczenia w sprawie sytuacji prawnej osób skazanych na karę pozbawienia wolności. Orzekają one w sprawie stosowania następujących środków: **kary pozbawienia wolności w zakładzie typu półotwartego**, **kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego**, **warunkowego zwolnienia** oraz **warunkowego zawieszenia wykonania kary** w celu wydalenia lub odesłania. Prokurator i skazani mogą wnieść skargę kasacyjną przeciwko orzeczeniom izb penitencjarnych.

Środki odwoławcze od orzeczeń sądu pierwszej instancji

Jeżeli strona lub oskarżyciel nie zgadzają się z orzeczeniem sądu pierwszej instancji (z wyjątkiem orzeczeń wydanych przez sąd penitencjarny), każda ze stron oraz prokurator mogą **odwołać się** od takiego orzeczenia, pod warunkiem, że zostało ono wydane w pierwszej instancji, czyli nie w wyniku odwołania od orzeczenia wydanego uprzednio przez sąd policyjny lub sędziego pokoju. W tym przypadku sprawę rozpatruje sąd apelacyjny, niezależnie od tego, czy sprawa należy do właściwości sądu cywilnego, sądu poprawczego lub sądu dla nieletnich.

Sąd pracy

Sąd pracy jest właściwy do rozpoznawania spraw dotyczących **zagadnień o charakterze społecznym**, co obejmuje: zabezpieczenie społeczne (emerytury, zasiłek dla bezrobotnych itd.), spory wynikające ze stosunku pracy (umowy o pracę, przepisy dotyczące zatrudnienia itd.) oraz wypadki przy pracy. Sąd ten orzeka również w sprawie powództw dotyczących **postępowania układowego** wszczętego przez osoby fizyczne.
W sądzie pracy tworzy się **różne izby**. Poza wyjątkami przewidzianymi w kodeksie postępowania sądowego, w skład izby wchodzi sędzia zawodowy, który jej przewodniczy, i dwaj ławnicy (*juges sociaux*). W zależności od charakteru sporu rozpatrywanego przez sąd ławnicy reprezentują pracowników, pracodawców lub osoby samozatrudnione. Są oni mianowani na wniosek organizacji świata pracy (pracodawców, pracowników lub osób samozatrudnionych). W roli prokuratury występuje tu natomiast inspekcja pracy, a w roli prokuratora oskarżyciel przy sądzie pracy (*auditeur du travail*).
Jeżeli strony nie zgadzają się z orzeczeniem wydanym przez sąd pracy, mogą się od niego **odwołać** do sądu pracy drugiej instancji.

Sąd ds. działalności gospodarczej

Sąd ds. działalności gospodarczej jest właściwy do rozpoznawania sporów między przedsiębiorcami bez względu na wartość przedmiotu sporu.
Sąd ten może również rozpoznawać pozwy osób fizycznych przeciwko przedsiębiorstwom.
Sąd ds. działalności gospodarczej rozpoznaje spory między przedsiębiorstwami, tj. osobami fizycznymi prowadzącymi jednoosobową działalność gospodarczą (działającymi w sektorze handlowym, uprawiającymi wolne zawody i sprawującymi funkcje kierownicze), osobami prawnymi (spółkami, stowarzyszeniami i fundacjami) oraz organizacjami nieposiadającymi osobowości prawnej. Spory nie mogą wchodzić w zakres właściwości szczególnej

innych sądów, a w przypadku osób fizycznych nie mogą dotyczyć czynów wyraźnie wykraczających poza zakres prowadzonej przez nie działalności (*acte manifestement étranger à l'entreprise*).
Sąd ds. działalności gospodarczej obejmuje jedną izbę lub ich większą liczbę. W skład każdej izby wchodzą: jeden sędzia zawodowy i dwóch sędziów-doradców (*juges consulaires*). Sędziowie-doradcy nie są sędziami zawodowymi, lecz przedsiębiorcami, osobami sprawującymi funkcje kierownicze w przedsiębiorstwach, księgowymi, audytorami itd. Pomagają sędziemu zawodowemu poprzez swoje doświadczenie biznesowe.
W niektórych przypadkach wniosek o wszczęcie postępowania do sądu ds. działalności gospodarczej może złożyć prokuratura. Może go złożyć prokurator królewski (*procureur du Roi*), jeden pierwszy zastępca prokuratora królewskiego lub ich większa liczba oraz jeden zastępca prokuratora królewskiego lub ich większa liczba.
Jeżeli strony nie zgadzają się z orzeczeniem sądu, mogą je **zaskarżyć** do sądu apelacyjnego. Zaskarżony wyrok musi jednak być wyrokiem wydanym w pierwszej instancji.

Sądy apelacyjne i sądy pracy drugiej instancji

Sąd apelacyjny dzieli się na następujące izby:
izby cywilne (*chambres civiles*), które rozpatrują apelacje od wyroków wydanych w pierwszej instancji przez wydziały cywilne sądów pierwszej instancji i przez sądy gospodarcze,
izby poprawcze (*chambres correctionnelles*), które rozpatrują apelacje od wyroków wydanych w pierwszej instancji przez sądy poprawcze,
izby dla nieletnich (*chambres de la jeunesse*), które rozpatrują odwołania od wyroków wydanych w pierwszej instancji przez sądy dla nieletnich,
izby oskarżeń (*chambres des mises en accusation*), które są sądami śledczymi rozpatrującymi odwołania od orzeczeń izby doradczej. Izba oskarżeń kieruje również podejrzanego do sądu przysięgłych, jeżeli istnieje podejrzenie co do popełnienia zbrodni, przestępstwa prasowego lub przestępstwa politycznego.
Podobnie jak w przypadku sądu pracy, w skład izb **sądu pracy** drugiej instancji (*chambres de la cour du travail*) wchodzi sędzia zawodowy (*conseiller*) i dwóch lub czterech sędziów niezawodowych (*conseillers sociaux*). Sąd pracy drugiej instancji rozpatruje środki zaskarżenia od orzeczeń sądów pracy.

Sąd przysięgłych

Zbrodnie

Oskarżony o przestępstwo, które nie wchodzi w zakres właściwości sądu poprawczego lub które nie zostało przekazane do rozpatrzenia przez ów sąd staje przed sądem przysięgłych, gdzie jest sądzony przez **ławę przysięgłych**.
Sądowi przysięgłych przewodniczy sędzia zawodowy wspomagany przez dwóch asesorów, którzy również są sędziami zawodowymi. Nie wypowiadają się oni na temat winy lub niewinności oskarżonego. To członkowie ławy przysięgłych, zwani również przysięgłymi (*jurés*), stwierdzają, czy oskarżony popełnił czyn zabroniony. **Przysięgłych** wyznacza się metodą losową spośród członków społeczeństwa. Przysięgłym może zostać każdy obywatel Belgii w wieku od 28 do 65 lat, korzystający z pełni praw cywilnych i politycznych, umiejący czytać i pisać, który nie został skazany wyrokiem karnym na karę pozbawienia wolności w wymiarze powyżej 4 miesięcy lub wykonywania prac społecznych w wymiarze ponad 60 godzin.
Proces przed sądem przysięgłych rozpoczyna się od odczytania aktu oskarżenia, czyli streszczenia śledztwa, które obejmuje najważniejsze elementy zgromadzone podczas postępowania. Następnie przesłuchuje się świadków i osoby, których dotyczy postępowanie. Przesłuchania muszą umożliwić przysięgłym, którzy nie mogli zapoznać się z aktami, wyrobienie sobie zdania o sprawie. Następnie prokurator przedstawia swoje wnioski, oskarżyciele posiłkowi zabierają głos, a adwokaci wygłaszają mowy obrończe. Przesłuchuje się również oskarżonego. Odpowiada on na pytania przewodniczącego, wyjaśnia fakty, może również nie przyznać się do winy. Po zakończeniu dyskusji **dwunastu przysięgłych** udaje się na utajnione obrady. **Muszą oni orzec o winie lub niewinności oskarżonego**. Decyzja ta zapada w drodze głosowania i może uwzględniać różne okoliczności. Przysięgli mogą np. stwierdzić winę oskarżonego, uznając jednocześnie istnienie okoliczności łagodzących. Jeżeli oskarżony zostanie uznany za winnego, sędziowie zawodowi oraz przysięgli podejmują wspólnie decyzję o karze, która zostanie zastosowana. Decyzja ta podejmowana jest bezwzględną większością głosów. Orzeczenie winy wymaga uzasadnienia.
Zasadniczo od wyroku sądu przysięgłych nie przysługuje apelacja. Skazany, oskarżyciel posiłkowy i prokurator mogą jednak wnieść kasację do **Sądu Kasacyjnego**. Jeżeli wyrok zostaje poddany kasacji, tzn. uchylony przez Sąd Kasacyjny, sprawa zostaje odesłana do innego sądu przysięgłych, który będzie musiał orzekać ponownie.

Przestępstwa prasowe i przestępstwa polityczne

O przestępstwie prasowym można mówić, jeżeli treść przestępczą wyrażono w tekstach rozpowszechnianych w wielu egzemplarzach za pomocą odpowiednich środków technicznych. Przestępstwo polityczne jest przestępstwem popełnianym z motywów politycznych i dla celów politycznych. Sąd przysięgłych rozpoznaje także sprawy ścigane z urzędu w zakresie przestępstw politycznych i przestępstw prasowych, z wyjątkiem tych przestępstw prasowych, których podłożem jest rasizm lub ksenofobia.

Sąd Kasacyjny

Sąd Kasacyjny jest **gwarantem przestrzegania prawa przez sądy**. Jego właściwość obejmuje całe terytorium kraju. Sąd Kasacyjny nie orzeka co do istoty sprawy, ale wyłącznie w kwestiach prawnych. Skargę kasacyjną można wnieść jedynie **ze względów prawnych**, a więc w przypadku naruszenia przepisów lub ogólnej zasady prawa. Skargę kasacyjną można wnieść wyłącznie przeciwko orzeczeniom wydanym w ostatniej instancji, tzn. takim, od których nie przysługują już środki odwoławcze.
Sąd Kasacyjny składa się z pierwszego prezesa, prezesa, przewodniczących sekcji i radców. Prokuraturę reprezentuje prokurator generalny przy Sądzie Kasacyjnym lub rzecznik generalny. Sąd Kasacyjny dzieli się na **trzy izby**: pierwsza rozpoznaje sprawy cywilne, gospodarcze, podatkowe i dyscyplinarne, druga – sprawy karne, natomiast trzecia – sprawy z zakresu prawa pracy i zabezpieczenia społecznego. Każda z tych izb składa się z sekcji francuskiej i sekcji niderlandzkiej. W każdej sekcji zasiada na ogół pięciu sędziów (*conseillers*).
Przed wydaniem orzeczenia sędziowie wysłuchują wniosków przedstawionych przez **prokuratora** przy Sądzie Kasacyjnym. Sąd Kasacyjny może orzec o odrzuceniu skargi kasacyjnej. Jeżeli wysunięte argumenty nie zostaną przyjęte, skarga zostaje odrzucona, a zaskarżony wyrok staje się ostateczny. Jeżeli Sąd Kasacyjny uzna, że zaskarżone orzeczenie zostało wydane niezgodnie z prawem, orzeczenie to uchyla się w całości lub w części, z odesłaniem lub bez odesłania sprawy do ponownego rozpoznania. Uchylenie z odesłaniem sprawy do ponownego rozpoznania przez trybunał lub sąd tego samego szczebla co sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, ma miejsce, jeżeli konieczne jest ponowne rozpatrzenie istoty sprawy. Ten sam sąd nie orzeka nigdy ponownie w tej samej sprawie.

Uwaga

Należy zauważyć, że izby poprawcze sądu apelacyjnego, sąd przysięgłych, izby poprawcze sądu pierwszej instancji (sądu poprawczego) oraz sąd policyjny (rozpatrujący sprawy karne) rozpatrują także, obok sądów cywilnych, powództwa o charakterze cywilnoprawnym (w szczególności dotyczące odszkodowań), wniesione przez oskarżyciela posiłkowego (*partie civile*), czyli przez szeroko rozumiane ofiary przestępstw.
Prawnicze bazy danych
Więcej informacji na temat sądów można znaleźć na stronie internetowej belgijskiego wymiaru sprawiedliwości.

Czy dostęp do bazy danych jest nieodpłatny?

Tak, dostęp do bazy danych jest **nieodpłatny**.

Powiązane strony

Service Public Fédéral Justice (Federalna Służba Publiczna Wymiaru Sprawiedliwości)

Ostatnia aktualizacja: 28/07/2022

Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwe państwo członkowskie. Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. Komisja Europejska nie przyjmuje żadnej odpowiedzialności w odniesieniu do danych lub informacji, które niniejszy dokument zawiera, lub do których się odnosi. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.